

V dobách prvních křížových výprav se král z už nevím jakého evropského království rozhodl válčit s pohany v Palestině. Předtím, než podnikl tuto dlouhou cestu, uvedl záležitosti ve svém království do pořádku a svěřil království do správy jednomu schopnému ministru, díky němuž byl v těchto věcech bez starostí. Co ovšem velmože znepokojovalo byla péče o rodinu. Před nedávnem ztratil ženu. Ta po sobě nezanechala jediného syna, zato byl král otcem tří dcer na vdávání. Ze své kroniky jsem se nedozvěděl jejich skutečná jména, jediné, co vím je, že za těch blažených časů dávali lidé ve své prostotě význačným lidem přezdívky, jež vyjadřovaly jejich dobré stránky či nedostatky. Tito lidé tedy pojmenovali nejstarší z králových dcer Nedbalkou, což znamená v moderním jazyce „lhostejnou“, prostřední princeznu Žvanikou a poslední Bavlnkou – tato jména byla úzce spjata s povahou každé z nich. Těžko by člověk hledal někoho nedbalejšího než byla Nedbalka. Nikdy nevstala z postele dřív než před jednou hodinou odpolední, do kostela ji tahali tak, jak vstala - rozcuchanou, s rozvázanými šaty, bez pásku a s pantofly obutými na opačné noze. Tento nedostatek se snažily služky napravovat během dne, ale nemohli princeznu přimět k tomu, aby si někdy obula jiné boty než pantofle, protože ji velmi nebavilo obouvat si střevíce. Když Nedbalka večeřela, odcházela upravit se a zůstávala tam až do večera. Zbytek času si až do půlnoci hrála a večeřela velmi pozdě večer.